

พินิจสารจากน้ำเสียง

กัญโภ ช่างสาณ*

การ ใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น ไม่ได้สื่อสารกันด้วยถ้อยคำง่าย ๆ ธรรมชาติง่ายไป ทั้งนี้ เพราะมนุษย์มิได้สื่อสารกันด้วยลัญญาตญาณเพียงอย่างเดียว แต่มนุษย์เรานั้นสื่อสารด้วยความคิดสร้างสรรค์ด้วย การใช้ภาษารูปแบบนุษย์จึงเป็นศาสตร์ที่จะต้องเรียนรู้ เป็นหัวศิลป์ที่จะต้องศึกษาและเป็นหัวหักษ์ที่จะต้องฝึกฝน

ในปัจจุบันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีลักษณะต่าง ๆ มากมายหลายรูปแบบ โดยเฉพาะการใช้ภาษาเพื่อแสดงทัศนะหรือความคิดเห็น บางครั้งผู้ส่งสารแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ผู้รับสารเพียงแต่ทำความเข้าใจไปตามถ้อยคำที่ผู้ส่งสารส่งมาก็สามารถถอดเข้าใจได้ แต่บางครั้งผู้รับสารไม่สามารถเข้าใจความคิดหรือเจตนาอันแท้จริงจากถ้อยคำเหล่านั้นได้ ทั้งนี้ เพราะผู้ส่งสารไม่ได้สื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ผู้รับสารจำเป็นต้องตีความให้เข้าใจสารอันแท้จริง ในการตีความเพื่อให้เข้าใจสารอันแท้จริงนั้น จะต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความหมายของถ้อยคำ สำนวน โวหาร สัญลักษณ์ น้ำเสียง ภูมิหลังของผู้ส่งสาร ฯลฯ แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะการตีความหรือการพินิจสารจากน้ำเสียงเพียงอย่างเดียว

การพิจารณาคำน้ำเสียงให้เข้าใจสารนั้น สามารถทำได้ทั้งการฟังและการอ่าน แต่การพิจารณาคำน้ำเสียงจากคำพูดสามารถทำได้ง่ายกว่าการพิจารณาคำน้ำเสียงจากข้อเขียน ทั้งนี้ เพราะคำน้ำเสียง(tone) ในการพูดนั้นถือเป็นอวัจนภาษาอีกรูปแบบหนึ่ง คำน้ำเสียงมิใช่ถ้อยคำ แต่เป็นสิ่งที่ແฟงหรือเคลื่อนอยู่กับถ้อยคำ เมื่อมนุษย์เปล่งเสียงเป็นคำพูดออกมาก คำพูดนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ พูดเล่นหรือพูดจริง จริงใจหรือเสแสร้งสุภาพหรือหยาบคาย ให้เกียรติหรือประชดประชัน เป็นต้น

บางตำรา เรียกอวัจนภาษาจากคำน้ำเสียงว่า ปริภาษา เพราะคำน้ำเสียงที่ผู้พูดเปล่งออกมานั้นมิใช่ถ้อยคำ แต่แบบสนิทอยู่รับถ้อยคำจนยากที่จะแยกออก จากถ้อยคำได้ คำน้ำเสียงที่อยู่รับถ้อยคำจะมีความสำคัญมากในการพินิจสาร ลองพิจารณาบทสนทนาระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ต่อไปนี้

อาจารย์ขา ชั่วโมงนี้พากหูขออนุญาตไม่เข้าเรียนนะครับ

พากหูจะไปไหน

พากหูจะไปซื้อตัวดูตอนเสิร์ตของเจมส์ที่หาดใหญ่ครับ

เชิญเลย

คำพูดของอาจารย์ว่า เชิญเลย นั้น อาจแสดงออกด้วยคำน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความยินดี หรืออาจแสดงออกด้วยคำน้ำเสียงประชดประชันก็ได้ เพราะฉะนั้นคำเดียวกันแต่ผู้พูดแสดงออกทางคำน้ำเสียงแตกต่างกันความหมายอาจแตกต่างกันก็ได้

ส่วนการพินิจสารจากคำน้ำเสียงในวรรณกรรมที่เรานำมาอ่านนั้น มีความสำคัญไม่น้อยหน贤ไปกว่าการพินิจสารจากคำน้ำเสียงในการพูด

เกกิ้ง พันธุ์เกกิ้งอมร (2528:112) “ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำน้ำเสียงกับการอ่านตีความไว้ว่า คำน้ำเสียงคือ เจตนา ท่าที หรือความรู้สึกของผู้เขียนที่แสดงออกในงานเขียน ในการตีความงานเขียนจำเป็นจะต้องจับคำน้ำเสียงหรือเจตนาของผู้เขียนให้ได้ก่อน ผู้เขียนอาจแสดงคำน้ำเสียงได้หลายวิธี ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อร้อง

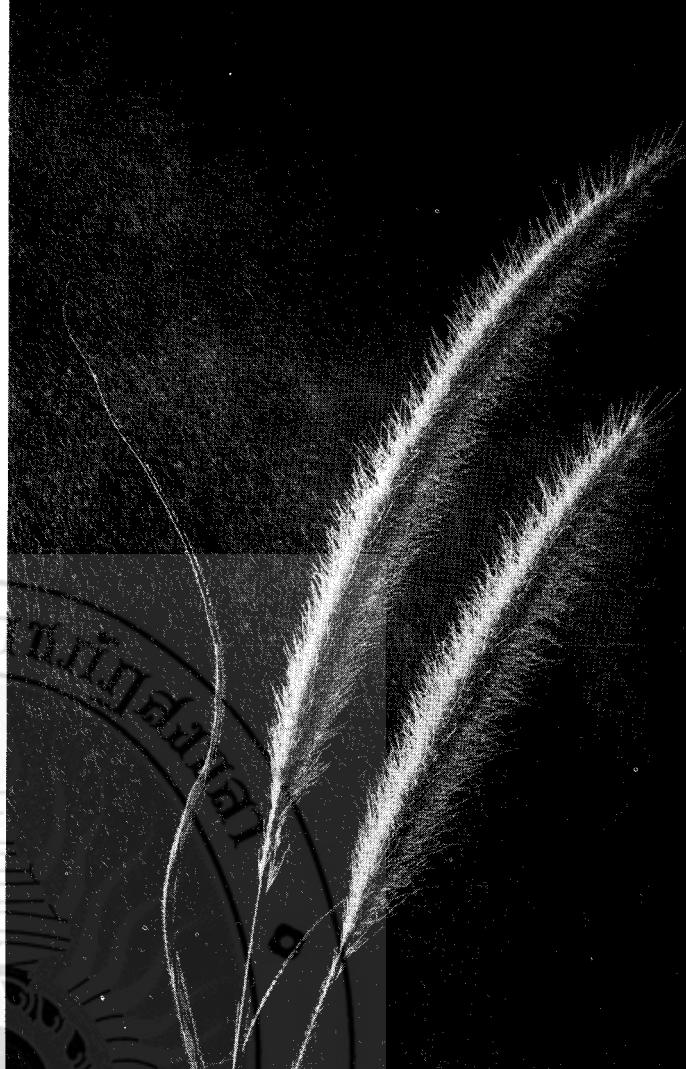
ในแต่ละตอน ผู้อ่านสามารถจับคำน้ำเสียงหรือท่าทีของงานเขียนแต่ละชิ้นได้ถูกต้อง อยู่ที่การสังเกตการใช้ถ้อยคำภาษาของผู้เขียนในแต่ละข้อความ

การพินิจสารจากคำน้ำเสียงในงานเขียนหรือวรรณกรรมจึงต้องกระทำอย่างละเอียดทุกคำทุกข้อความโดยไม่มองข้ามรายละเอียดใดๆ เลย คำน้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออกผ่านทางวรรณกรรมมีหลายลักษณะขึ้นอยู่กับเจตนา ท่าที หรือความรู้สึกของผู้เขียน ในที่นี้จะยกมาเป็นตัวอย่าง 10 ลักษณะ ดังนี้

1. คำน้ำเสียงอ่อนหวาน นุ่มนวล เป็นคำน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความรักใคร่ ความห่วงใย ความสงบหรือความอบอุ่น เช่น

ในความผันวันหนึ่งชีวีสดใส
 แสงรักໄลโกลมหล้าเมื่อฟ้าสาง
 ห้อมประทินทิพย์เร้ามาเบาบาง
 โลกสว่างราวดารค์พวรรณราย
 ณ ที่นั้นนางฟ้าบปรากฎร่าง
 พิณอบบางบรรเลงเพลงถวาย
 ต้อนรับเทพรอมชาติยาตรเยื้องกราย
 ระเงิงร่ายรื่นรับกับทิวา
 บทเพลงแห่งความรักจักเจือiyแจ้ว
 อบอุ่นแพร่พานภาพสบหรมชา
 มรวมนุษย์หยุดสตั่บรับลีลา
 ลายศู่อาณาจักรรักนิรันดร์
 โลกสายสอดดงงาม เพราะความรัก
 สาดแสงศักดิ์สิทธิ์สว่างสวัրค์
 ฝากคำนำน้ำใจให้แก่กัน
 กล่อมโลกผันอันอว่ามเพื่อความรัก
 (ดนตรีแห่งอารมณ์ : เนوارัตน์ พงษ์พูลย์)

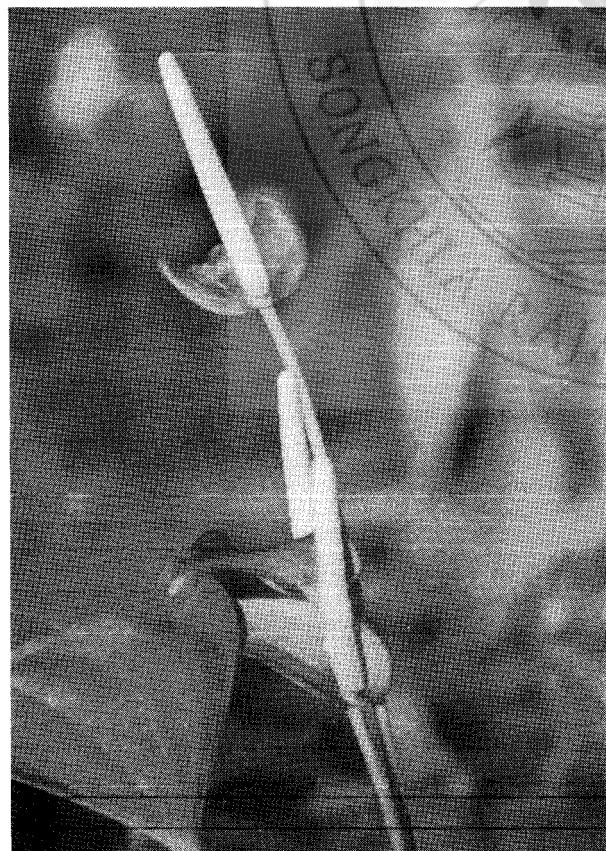
2. น้ำเสียงเรียบ ๆ ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา เป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความซื่อ ความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีเลือ้หเลี้ยม เช่น

ในความเรียบนั้น

ฉันได้ยินเสียงไม้เรียวดังขึ้น ครับ ครับ
 น้องฉันยืนตัวสั้นเทา
 หน้านองไปด้วยน้ำตา
 น้องฉันทำอะไรผิดด้วยหรือ
 จึงต้องโคนดี

(ไม้เรียว : ด.ญ ลำพวน รักบุญ)

3. น้ำเสียงโศกเศร้า เสียใจ เป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความสะเทือนใจจากเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง จนก่อให้เกิดความโศกเศร้า เสียใจ ลดใจ ว้าเหว่ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสงสาร เห็นอกเห็นใจตัวละคร หรือบุคคลที่ได้รับชะตากรรมตามเหตุการณ์นั้นๆ เช่น

...ใจแม่พ่อพอหลับตาเห็นหน้าลูก
โอบบุญปลูกลูกเอ่ยเคยเป็นหนึ่ง
ถูกน้ำพัดซัดหายไร้แรงดึง
แม่ตระสิ่งพ่อนานลงความครัวว่า
ดวงใจพี่ก็วิลห่วงดวงใจน้อง
ให้ขึ้นช่องครั่วราษฎร์คอยหวานหา
เคยหยอกเย้าปลอบขวัญทุกวันมา
พลันพลัดพรางจากลาให้อาลัย
ดวงใจน้องโศกซึ้งคิดถึงพี่
จนยำเย็นป่านและนี้พือยู่ทีน
คงนึงแล้วปวดร้าวเคร้าดวงใจ
กรรมอันไดหนอจึงเป็นไปเช่นนี้
เห็นกันอยู่หลังหลัดมาพลดพราง
ถูกสายน้ำวิบากกระชากรขี้
ถูกชุงทรราชโ碌ห่ามาทุบตี
ร่างทั้งร่างก์เหลือที่จะทานกัน
บ้านก์หายทรราชซัดไม่เหลือซาก
หายไปกับน้ำหลักที่ไหลหล่น
สิ้นเรือกสวนไร่นาก็จำแน
กลายเป็นคนสิ้นเนื้อไม่เหลือแล้ว...

(ปีโรงน้ำแดง: บังษ์ใต้มหาวิปโยค 2531: รัตนชาดา แก้วพรหม)

4. น้ำเสียงเสียดาย อลาญอาวรรณ เป็นน้ำเสียงที่สะท้อนความรู้สึกผูกพันของผู้เขียน หรือตัวละครกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ต้องจากกันหรือต้องสูญเสีย เช่น
โครงกันหนอ
ที่ทำให้เกิดดวงดาวสีทองที่แก้มเธอ.
โอ
โครงกันหนอ
ที่เข้ามาแทนที่ฉัน
โครงกันหนอที่ดีกับเธอเช่นนั้น
ฉันดีใจ
ที่เห็นรอยยิ้มของเธอ
ดวงตาที่เชื่อมั่น
ริมฝีปากที่อบอุ่น
เรือนแก้มที่เปล่งปลั้ง
ฉันดีใจ
ฉันดีใจ
โครงกันแล้วที่จะไม่ดีใจ
เมื่อเห็นคนที่ตนรักมีความสุข
โครงกันหนอ
ฉันเพียงแต่ปวดแปลบในใจเท่านั้น
โครงกันหนอ
ที่ทำให้เกิดดวงดาวสีทองที่แก้มเธอ
โครงกันหนอ: พิมูลศักดิ์ ละครบพล)

5. น้ำเสียงเครื่องชิริม จริงจัง เป็นน้ำเสียงที่แสดงความคิดเห็น วิพากษ์ วิจารณ์ หรือเสนอแนะ ผู้เขียนให้ถ้อยคำที่จริงจังหนักแน่นเพื่อให้มีความน่าเชื่อถือ เช่น

การประชุมสัมมนาภิวัฒนาชาติที่ประเทศเบลเยียมยังมีเรื่องนำเสนอในห้องอยู่อีกเรื่อง คือ กวินิพนธ์ในยุควิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะในประเด็นกีบกับคอมพิวเตอร์

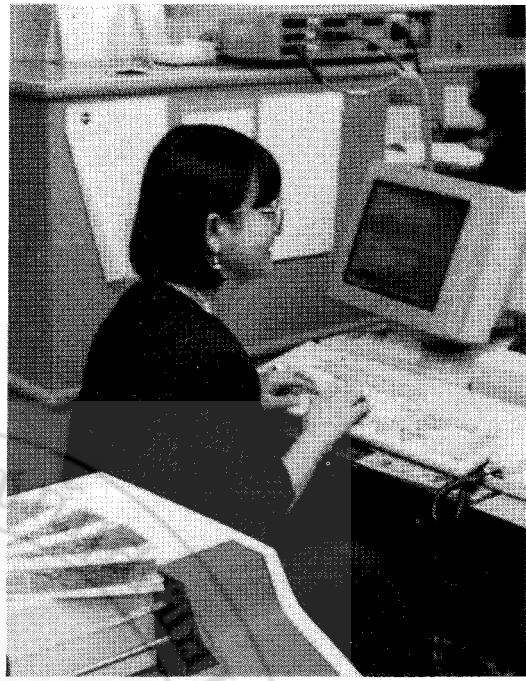
คือเข้าตั้งคำถามว่า เครื่องคอมพิวเตอร์จะช่วยแต่งบทกวีได้ไหม

ก่อนมาถึงคำถามนี้ เขาก็พึ่งให้เห็นว่าขณะนี้ โลกวิทยาศาสตร์รุ่ดหน้าไป โลกของจินตนาการทางความคิดจิตใจก้าวล้ำไปด้วย โลกจินตนาการนี่แหลกคือโลกของกี ดังนั้นบทบาทของกีจึงช่วยถ่วงดุลโลกทางวิทยาศาสตร์อันเป็นความเจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรมอยู่ด้วย สมัยก่อนมีกีที่เป็นทั้งกวีและนักวิทยาศาสตร์ เช่น โอมาร์ คัยยาม , มีวาร์

วิทยาศาสตร์ซึ่งนำให้กีหลงเหละและมีไม่น้อยกว่าที่กีได้คำและความคิดมาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ในสารวิทยาศาสตร์อเมริกันแห่งกรุงนิวยอร์ก มีบทกวีของจอนน์ อัฟฟิดิค์ บทแรกซึ่ง การเริงระบำของสารอีกบทของดับเบลิว เอชอดิน ในชื่อ ความประณานวันปีใหม่ กีเขียนขึ้นจากความบันดาลใจที่กีได้อ่านบทความที่บรรยายถึงชีวิตมนุษย์ทางกายวิภาคอันประกอบด้วยจุลชีพ นับล้านตัว นี่เป็นตัวอย่างที่กีได้จินตนาการจากโลกวิทยาศาสตร์โดยตรง

บางคนให้ความสำคัญแก่บทบาทของกีถึงขนาดว่า กีจะต้องต่อสู้ เพื่อป้องกันมนุษย์มิให้ตกเป็นทาสของความก้าวหน้า และว่า ตระบันไดที่ยังมี กวินิพนธ์ตระบันนั้นความหวังก็ยังไม่สิ้น ศตวรรษใหม่ที่มาถึง คือศตวรรษของกี นั้นเป็นความมุ่งมัดของกลุ่มกีแห่งโลก ในยุคคอมพิวเตอร์ บางกลุ่มประเทศที่คอมพิวเตอร์เริ่มมีบทบาทในสารพัดกิจ มันได้สั่นคลอนเสาหลักแห่งอารยธรรมดั้งเดิมที่องค์ความมาเป็นศิลปวัฒนธรรมหลายๆ แห่ง กีพยายาม...

ความคาดจอมปลอมของคอมพิวเตอร์ การสนับสนุนให้คนเกียจคร้านของคอมพิวเตอร์ และรวมทั้งการทำลายความจำของมนุษย์ของเจ้าคอมพิวเตอร์

แม้เจ้าตัววิเศษคอมพิวเตอร์จะช่วยแก้ปัญหาของมนุษย์ได้มาก many แต่ไม่มีวันที่เจ้าตัววิเศษนี้จะทำได้เลยก็คือ การแก้ไขปัญหาทางการเมืองและทางศิลธรรมของมนุษย์ มีผู้พยายามแต่งเรื่องด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยการบรรจุคำศัพท์ คำสุภาษิต รวมทั้งประโยชน์ให้หัวร้อนจำเป็นลงไปมาก many เมื่อว่างโครงเรื่องแล้ว กีเริ่มแต่งประโยชน์ค่าว่า

ท่านชุนนางออกมามีเวลา 5.00 น.

เครื่องคอมพิวเตอร์แก้ไขเวลาทันทีเป็น

ท่านชุนนางออกมามีเวลา 4 น. 49 นาที 43 วินาที

ฟังแล้วบ้าดีไหม

อีกประโยชน์หนึ่งแต่งว่า

บรรยายกาศซึ่มเคร้าเต็มไปด้วยเมฆครึ่ม

เครื่องคอมพิวเตอร์แก้ไขกีเซ่นกันโดยเสนอให้ใช้คำว่า หมอก แทน เมฆครึ่ม

คอมพิวเตอร์สามารถเสนอถ้อยคำให้เลือกได้แต่ขึ้นจำกัดของมันก็มีอยู่ นั่นคือ ความหลากหลายของอารมณ์แห่งถ้อยคำที่รวมทั้งรสคำ และความกินใจต่างๆ นานาของถ้อยคำภาษา ซึ่งจำเป็นมากในภาษาอังกฤษ นี่ก็เป็นเพาะภาษาที่ถ่ายทอดจากอังกฤษสู่อังกฤษโดยตรงนั่นเอง ไม่มีใครแปล หรือตัดแปลงภาษาอังกฤษได้

(กีกับคอมพิวเตอร์ : เนวาร์ตัน พงษ์พนมยล)

6. น้ำเสียงประดับประชัน เป็นน้ำเสียงที่มุ่งวิพากษ์วิจารณ์ แต่ไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาได้ เพราะเหตุผลบางประการ ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลทางกฎหมาย หรือเหตุผลส่วนตัวของผู้เขียนเอง ผู้เขียนจึงเลือกใช้วิธีการเขียนแบบประดับประชันเสียดสีเยาะเย้ย ถากถาง เช่น

...จึงพากเทพบโวบูโรหิต

เพ่งพินิจเห็นวันสรวรค์สลาย
ถ้าไม่ช่วยม้ายมอดต้องอดตาย
จึงขวนขวยศึกษาพยาຍาม

ทำวิจัยวิจิตรวิทยานิพนธ์
เกี่ยวขุ่ดคันคำตอบแบบสอบถาม
อ่านหนังสือถูกเชื้อมกีร์พราหมณ์
อ้างข้อความอิงคำจากตำรา

จัดประชุมสัมมนาวิชาการ
เชิญประธานยื่นยกป้าภูกตา^๔
จนคลุ่มคลั่งนั่งนอนร้อนวิชา
ล้วนคันหาสาเหตุแห่งแกะภัย

ในที่สุดจุดจบก็พบว่า
ตัวปัญหานั้นมีฉันนี้ใน
เหตุที่ทำสรวรค์ให้บรรลัย
เพราะเงื่อนไขไม่ดีสีประการ

หนึ่งองค์ท้าอัมรินทร์อินทร์ราช
ครองอำนาจเจ้าวายืนเป็นพื้นฐาน
สองพากไตรทศเทพบริหาร
เที่ยวก่อการสกุลการุณทำ
สามนายทุนเทวาพ่อค้าสรวง
หนองตักดวงแยกยิ่มไม่อิ่มหนำ
สีผู้ลากมากดีก็ริ่ำ^๕
เอ่าแต่คคลำของทิพย์จิบสุรา

ไม่ช่วยราชภูรชชาติชั่วเป็นตัวถ่วง
ทำให้สรวงสรวรค์มีปัญหา
ขอบขึ้นหัวเข้าหอล่องกามา
รักเงินตราลงข้ามคุณความดี

ไม่เลื่อมใสในกฎกำหนดกรรม
สัจธรรมมุนินทร์พระชนิครี
ไม่เคยให้วันกาจุพามณี
คันคมกีร์แต่ทำให้ร่ำรวย

เห็นเงินตราตาใหญ่เท่าไก่ห่าน
พระเดินผ่านก้มหน้าคลุมผ้าผวย
พระเกศน์ธรรมทำหยูเป็นรูกรวย^๖
พระบัวหายผึงหยูจนรุกลวง

ไม่รัจกเพียงพอบริโภค
จึงเสื่อมโศกสุดแสนทั้งแม่นสรวง
เกิดดอตยกยากาจจนเป็นผลพวง^๗
เหตุทั้งปวงมันมีฉันนี้แล

แล้วแต่ท้ายรายงานการวิจัย
บันทึกไว้ให้เห็นเป็นกระแสง
ว่าดิเคราะห์เจาะจุลเป็นกุญแจ^๘
ถึงความแย่อ่าเพศในเขตแม่น...

(เทวัญบันทึก : นางไทย สุวรรณศรี)

7. น้ำเสียงตอกขับขัน เป็นน้ำเสียงที่แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนมองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ดี เป็นคนสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียด เช่น

ผู้เขียนเกิดในหมู่บ้านที่ยากจน ทางภาคใต้ของประเทศไทย ตอนอายุประมาณ 4 ขวบ เคยป่วยเป็นโรคปอดบวมอย่างแรง...

คืนหนึ่งมีมนตรารหามาแสดงที่โรงเรียนข้างบ้าน ผู้เขียนได้ยินเสียงปีกลองกือยกจะไปชุมโนราห์ แม่สังสารจึงเอาผู้เขียนห่อผ้าให้โผล่แต่ใบหน้าเพรากลัวจะถูกน้ำค้าง แล้วอุ้มให้ท่าตะแคงขวา พาไปชุมโนราห์ แต่ชมได้นิดเดียวผู้เขียนเกิดมีอาการปวดหน้าอกมากหายใจไม่ออกร แม่เลยพากลับบ้าน

เมื่อมาถึงบ้านผู้เขียนนอนหลับไปได้พักหนึ่ง แล้วตื่นขึ้นมาด้วยอาการเจ็บเสียดปกติ พูดขึ้นด้วยเสียงสดใสอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนว่า

พ่อ พ่อ พ่อหลับแล้วยังเมื่อตอนหัวค่ำนะ มโนราห์มันร้องกลอนนะพ่อนะ มันร้องว่า...ผูกนาพิกาเยอร์มัน พอเข็มหันสาวออกเดิน สาวออกเดิน....

พ่อได้ยินดังนั้นก็ลุกขึ้นมาจุดตะเกียง มีน้ำตาไหลพรากรลงอาบแก้ม

เพรพยายามคิดของชาวภาคใต้นั้นเชื่อกันว่า ถ้าคนป่วยหนัก มีอาการสดชื่นแจ่มใสขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน เป็นการแสดงให้ทราบว่าอีกไม่นานเขาจะกล่าวคำอำลาไปสู่ปรีlogic

พ่อพุดกับแม่ขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือว่า

คงไม่ข้ามคืนนี้แน่นอน ยกถุงส่งมาให้เราอุ้มเป็นครั้งสุดท้ายเกิด

แล้วพอก็อุ้มผู้เขียนอย่างทนทุกข์nom ด้วยน้ำตา

อาบน้ำ

แม่เห็นเข่นนั้นก็ร้องให้ตาม แล้วเอารี่องทองทั้งหมดที่มีอยู่ในบ้านประดับลงไปกับตัว อุ้มผู้เขียนเดินทางออกจากบ้านไปท่ามกลางความมีดมน ด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า

จะออกไปความหมายให้จบก็แน่นอน จะขายเครื่องทองที่เอาริดมากับตัวให้หมดเพื่อรักษาลูกจนกว่าจะหายหรือตายลงไปกับมือ

แม่พาผู้เขียนลงเรือเดินทางรอนเรมเข้าไปในตัวจังหวัดเมื่อเดินทางมาถึง แม่ได้พบกับคนถีบสามล้อที่จอดรอผู้โดยสารอยู่ที่ท่าเรือ คนถีบสามล้อถามแม่ว่า

ท่านจะเอาเด็กไปหาหมายที่ไหน

แม่ตอบว่า ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะไม่รู้จัก
ใคร แม้แต่ที่ตัวจังหวัดนี้ก็ไม่เคยมา

คนถือสามล้อคนนั้น ผู้เขียนสันนิษฐานว่าคงจะเป็นเหตุการณ์ที่แปลงร่างลงมาช่วยชีวิตของผู้เขียน คงจะลงมาจากสรวงสรรค์อย่างแน่นอน เพราะถ้าผุดขึ้นมาจากนรก ทองหย่องที่ติดมากับตัวแม่หรือจะรอตั้งมือบนราชธานีไปได้

สามล้อได้พังดังนั้นก็ถืออาการของผู้เขียน เมื่อแม่เล่าให้ฟังอย่างละเอียด ก็อุทานออกมาว่า

อือ มีอาการอย่างเดียวกับหลานของฉัน ซึ่งขณะนี้หายแล้วเที่ยวยังเล่นอยู่อวนหัวสมบูรณ์

แม่ได้ยินก็ยืนมือข้างหนึ่งออกไปข้างหน้า พูดขึ้นด้วยปากอันสั่นระริกว่า

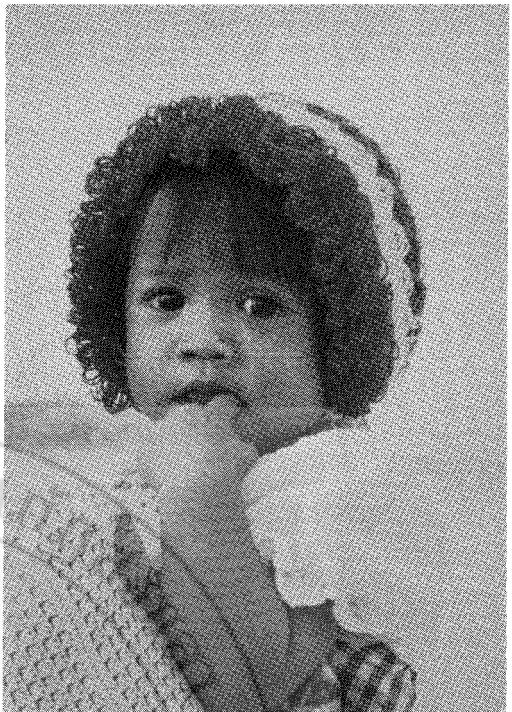
ท่านรักษาราษฎร์กับหมອที่ไหน จงพาฉันไปหาหมอกันนั้นเด็ดแม้ว่าหมอกันนั้นจะอยู่ที่ขอบฟ้าป่าหิมพานต์ก็ตาม

สามล้อได้พังดังนั้น จึงถือรถพานแม่และผู้เขียนไปที่โรงพยาบาล

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลตรวจอาการของผู้เขียนด้วยดุณเอาจ เพราะผู้เขียนมีอาการเพียงหนักมาก หลังจากอาเจาเมื่อเคาะที่หลังและหน้าอกของผู้เขียนอยู่สักครู่ ก็บอกกับแม่ว่า

เด็กเป็นปอดบวม

หลังจากนั้นหมองึงเตรียมทำการเจาะหนองออกจากกรงอกของผู้เขียน และให้แม่เชินชือรับรองว่าจะ

ไม่เอาเรื่องในกรณีที่แพทย์ไม่อาจช่วยชีวิตของผู้เขียนเอาไว้ได้

เสร็จแล้วจึงได้ใช้เข็มเล่มใหญ่เสียบเข้าไปที่ได้รวมนมข้างซ้ายของผู้เขียน ใช้ปลายเข็มไปมาเพื่อหาแหล่งหนอง ดูดน้ำเลือดและน้ำหนองออกมากถูก บางครั้งก็เป็นเลือด ซึ่งผู้เขียนจะรู้สึกเจ็บปวดมาก แต่บางครั้งก็เป็นหนอง ซึ่งผู้เขียนจะไม่รู้สึกเจ็บ จนดูดหนองได้ออกมาเต็มถ่ายรูปได้ มีปริมาณสักหนึ่งกระป๋องนมเห็นจะได้

ตั้งแต่นั้นมาอาการของผู้เขียนก็ดีขึ้นเรื่อยๆ แม้จะยังผายลมและมีเสียงแหบแห้ง พูดผู้ฟังแทบจะไม่ได้อิน เพราะปอดและกระบังลมซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการขับลมเปล่งเสียงได้ถูกทำลายด้วยโรคปอดบวม แต่อาการเจ็บหน้าอกก็หายสนิท และนอนหลับทุกคืน

จนแม่พ่อผู้เขียนเดินทางกลับบ้าน พ่อดีใจมากวิ่ง

ออกมาอุ้มและจูบชมเซยรับขวัญ

หลังจากนั้นพ่อและแม่ไม่ยอมให้ผู้เขียนไปเล่นที่ไหน เพราะถือว่าบังไม่สบาย ไม่ให้คุบเพื่อนเพราะกลัวเพื่อนจะพาไปเล่นซุกซานและอาจจะเกิดไม่สบายขึ้นอีก จึงได้ส่งให้ผู้เขียนไปผ้าแตงโมอยู่คุณเดียวในสวน

สวนแตงโมของผู้เขียนนั้น เป็นดินแดนที่น่ากลัว เพราะด้านทิศตะวันตกติดต่อกับป่าช้า ทิศตะวันออก เป็นที่ฝังศพของหมัววรรณฯ ทิศใต้ติดต่อกับโรงเรียนประชาบาลที่มีผิดซึ้งกัน หรือว่า อีบีง ทิศเหนือเป็นดงสมิดหนาทึบ

ผู้เขียนผ้าสวนแตงโมคนเดียวอยู่เป็นเวลานาน กลางวันมีผีเสื้อและแมลงพลับเป็นเพื่อน กลางคืนนอกจากผู้ที่ manaon ด้วยแล้ว ผู้เขียนก็มีกบตบบุ่งและแมลงปีกแข็งกลางคืนเป็นเพื่อนขับกล่อม

จากการที่ตายไปแล้วครั้งหนึ่งในตอนเด็ก และจากการที่ได้อยู่ในสวนแตงโมคนเดียวมาโดยตลอดนี้เอง ทำให้ผู้เขียนมีภูมิปัญญาที่ดีในการตัดต่อและเรียนรู้ภาษาสร้างสรรค์กับเทวดาได้

ดังได้แปลถ่ายทอดต้นฉบับภาษาเทวดาเรื่อง เทเวัญบันทึกนี้ออกมารูปเป็นภาษาไทยนุชย์ให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้อ่านกันตามสมควร

(เทเวัญบันทึก : นางไทย สุวรรณคีรี)

8. น้ำเสียงแข็งกร้าว เป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความโกรธ ความไม่พอใจ อาจจะถ่ายทอดน้ำเสียงแข็งกร้าวผ่านทางตัวละคร หรือเป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกอันแท้จริงของผู้เขียนเองก็ได้ แล้วแต่ลักษณะรูปแบบในการแต่ง เช่น

อโหเหยร้ายไม่ใช่ทหาร
สามตัวรัจนาสตุลสกุลชั่วช้า
ฆ่าพื่น้องไทยทุกชีว
เพื่อโคตรบัරร์ยำสุขสำราญ
เลี้ยงทหารอั้งยี่ผึ้งดำราจ
ไว้อวดศักดิ์ดาวรักล้าหาญ
แท้ชั้นลาดชาติกากอันธพาล
หนีซมชานไปปชุกหัวไกล

ค้าฝันน้ำมันอาวุธร้าย
ทุจริตหลากหลายคอรับฯ ใหญ่
โลกกอบโกยทั่วแผ่นดินไทย
เลือดจัญไรพม่ามาเกิดกิน
สองสุมพากพิทักษ์สันติราชภาร
พิทักษ์ชาติเหี้ยบทเสียหมดสิ้น
รุ่มฆ่าคนไทยทั้งแผ่นดิน
ยิงเลือดรินไหลสิ้นใจตาย

ลิบสีตุลาฯ วารมหายิบໂຍค
สยามจักโศกอยู่มิร้าย
ว่าสัตว์นรกเกิดมาทำร้าย
ให้ชีบหายเลือดไทยไหลหลังนอง...
(ลิบสีตุลาฯ มหาวิบໂຍค : อังการ กัลยาณพงศ์)

9. น้ำเสียงโน้มน้าวใจเป็นน้ำเสียงในเชิงชักชวนเกลี้ยกล่อม เร่งเร้า ปลุกใจ หรือโน้มน้าวให้ผู้อ่านเชื่อถือศรัทธามีความคิดเห็นคล้อยตาม เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้พูดต้องการ เช่น

สตรีเมืองมือ	มั่นยึดถือในแก่นสาร
เกลียวอันจักเป็นงาน	มิใช่วันหลงแพรพรรณ
สตรีเมืองดิน	ไว้ป้ายเป็นความไฟฟัน
ยืนหยัดอยู่ร่วมกัน	มิหมายมั่นกินแรงใคร

สตรีมีด้วงตา	เพื่อเสาะหาชีวิตใหม่
มองโลกอย่างกว้างไกล	มิใช่ค่อยช้ม้อยชวน
สตรีมีด้วงใจ	เป็นดวงไฟไม่ผันผวน
สร้างสมพลังมวล	ด้วยเชือล้านกีตือคน
สตรีมีชีวิต	ล้างรอยผิดด้วยเหตุผล
คุณค่าเศรษฐีชน	มิใช่ปรนกามารมณ์
ดอกไม้มีหนามแหลม	มิใช่แย้มคอยคนชุม
บานไว้เพื่อสะสม	ความอุดมแห่งแผ่นดิน

(อหังการของดอกไม้ : จิระนันท์ พิตรปรีชา)

การพินิจสารจากน้ำเสียงที่ได้กล่าวมา เป็นกระบวนการรับสารที่ต้องอาศัยวิเคราะณญาณอย่างลึกซึ้ง เพื่อค้นหาความหมายที่อยู่เหนือถ้อยคำที่ปรากฏอยู่ในคำพูดที่ได้ฟังหรือข้อเขียนที่ได้อ่าน ผู้รับสารจะได้เข้าใจวัตถุประสงค์ เจตนาหรือทำที่อันแท้จริงของผู้ส่งสาร ถ้าเราไม่รู้วิธีพินิจสารในการฟังและการอ่าน เราจะเชื่อสิ่งต่างๆง่ายเกินไป ขาดการพินิจพิเคราะห์ให้เข้าใจในสารอันแท้จริง สิ่งที่เรารับมาจาก การฟังหรือการอ่านอาจเป็นเพียงเปลือกหรือกระพี้ของสารที่ผู้ส่งสารส่งมาก็เป็นได้ การสื่อสารจึงเป็นศาสตร์ที่จะต้องเรียนรู้เป็นศิลป์ที่จะต้องศึกษา และเป็นทักษะที่จะต้องฝึกฝน

10. น้ำเสียงชื่นชม ยกย่อง สุดดี เป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความรัก ความชอบ ความสรร��ราที่ผู้เขียนมีต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น

ผูกไถเอาไว้ที่	ผูกวิชั่นกล่าวโว
เปาชลุ่ยเป็นแพลงกลอน	ลอยข้ามฟ้าคันนายาว
แจ้งในใจประจำชัย	ด้วยความรักเคารพรา
ญาติชิดสนิทนำ	นำใจไทยได้สำนึก
เรียบเรียงและง่ายง่าย	สวยงามโดยแต่สัก
เป็นตัวอยู่ลีกสีก	และพึงได้ในตัวเอง
กลัดคิดและกล้าพูด	กล้าพิสูจน์ไม่ยำแยง
กล้าทำไปตามเพวง	ตามที่เห็นที่เป็นธรรม
ตรงมาและตรงไป	ไม่หน้าให้วหลังหลอกร่า
เป็นมิตรแห่งมิตรชา	ทั้งเป็นครูแห่งครูคน
รู้จังและรู้แจ้ง	ไม่เสแสร้งไม่สับสน
เสียสละประโยชน์ตน	เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม
ต้องรอต่อร้อยปี	คนเช่นนี้จึงเกิดร่วม
บุคสมัยอันก้าว	จึงคนกล้าต้องปราชัย
เลันทางแห่งสันติ	นัดเดี้ยวและยาวไกล
เป็นธรรมและเป็นไทย	ประชารธรรมยังยั่ยิน
ยังขันและยังเข้ม	เหมือนแกลือเค็มในแผ่นดิน
ตึกว่าน้ำปาลาริน	อันปลุรรถะลายหาย
ผูกไถเอาไว้ที่	ผูกวิมาเกรินกราย
ชลุ่ยผิวผ่องพราย	เพลงประทับกราบคนจริง

(กราบคนจริง (อาจารย์ป่วย อึ้งภากรณ์) : เนوارัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

บรรณาธุกรรม

กฤษศิลป์และวรรณกรรมนักเรียนนักศึกษา.
เวลา. กรุงเทพฯ: พพช. 2517.

ไภษยสาริกบุตร. การอ่านขันให้รู้จารณญาณ.
เขียนใหม่ : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครุเชียงใหม่,
2521.

จิระนันท์ พิตรปรีชา. ในไม้ทึ่หายไป. พิมพ์
ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : อ่านไทย, 2532.

เตกิ พันธุ์เตกิอมร. การอ่านทั่วไป. พิมพ์
ครั้งที่ 2. นครศรีธรรมราช : โครงการต่อราและ
เอกสารวิชาการ วิทยาลัยครุศาสตร์ธรรมราช, 2528.

ธงไทย สุวรรณศรี. เทราบันทึก. กรุงเทพฯ :
สวนหนังสือ, 2523.

เนوارัตน์ พงษ์ไพบูลย์. คำหยาด. พิมพ์ครั้งที่
2. กรุงเทพฯ : กារເວກ, 2521.

เนوارัตน์ พงษ์ไพบูลย์ และ วนิช
ชรุกจิอนันต์. เรียงร้อยถ้อยคำ. กรุงเทพฯ : เกล็ด
ไทย, ม.ป.ป.

พิทยา ลีมณี. การอ่านดีความ. กรุงเทพฯ :
ไฮเดียนสโตร์, 2537.

พินุสกัด ลักษมพล. บทกวีแห่งความรัก.
กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2522.

รัตนชาดา แก้วพรหม. ปีโรงน้ำแดง : บักก์ได
มหาวิทยาลัย 2531. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรสโบรดกัส,
2532.